

Нощ е. Излизаме от сградата на ЗУКИД на абсолютно пустия площад, около който обикаля празен призрачен трамвай. Разотиваме се полускарани, отвратени, изгорени от жарта на ненужни препирни и цигари. Случва се така, че след тези късни събрания или по време на някой голям протестен митинг, а и когато веднъж годишно ни поведат доброволно да даваме кръв, излизаме всички заедно на улицата по някое за нас необичайно време. Тогава виждам, че всъщност някои влиятелни хора от ЗУКИД, които срещам два-три пъти годишно, са ниски, дребни на ръст. Изобщо не ги виждах отделени от просторните им кабинети, от телефоните, диктофоните, мраморните мастилници без мастило, от местата начело на дългата заседателна маса... На улицата сякаш се препъват сами в себе си, откъснати от атрибутите на малката си власт, изгубени сред другите чиновници, беззащитни, кривокраки, сиви джуджета. Забелязвам също, че някои хубави служителки, от чиято привлекателност бях почти покорен, имат ниски, отпуснати задници, кокоши гърди, дюстабан, целулитни крака... Вечният канцеларски сумрак и липсата на разстояние, свободно пространство и светлина е скривал техните недостатъци. Други пък имат смешна походка, сякаш се плашат от простора; привеждат се, търтят се покрай стените, внимателно пресичат улицата, боязливо протягайки и прибирайки крак при всяка крачка. Това беше най-очевидно през онази ЗАДЪЛЖИТЕЛНА СЪБОТА, когато ни заведоха в Спортния център да се раздвижим. Накараха ни да се съблечем. Господи! Там, върху тревата, приличахме на ослепели канцеларски буболечки; хора-стаи, хора-фотьюли, хора-пишещи машини и хора-картонетки, удобно живели в тъмнина и влага под тухла, която случайно е повдигнал някакъв Гъливер.

Друг път ЗУКИД се залюля из основи. Земетресение! Отворените шкафове, чиито врати се превърнаха в тракащи крила на дървени птици, започнаха да бълват хартии и папки. Пребледняхме. Миг по-късно тичах панически надолу по стълбището, оглушен от тропота на хиляди крака. Някой крещеше в заседналия асансьор. Изведнъж се заличиха всички разлики между нас! Древният страх от смърт под руините унищожиха само за две минути дългогодишната служебна йерархия. Шефовете на учреждението, известни с гордата си и изправена стойка и умерена походка, прескачаха тремавите служителки и немощните юбиляри, мачкайки ги безогледно. Всеки от нас прескачаше по няколко стъпала, мълчешката, стиснал челюсти, пробивайки си път с лакти и колене. Събрахме се на площада пред нашето учреждение-закрилник като подплашено ято пингвини. Тогава видях своите канцеларски братя и сестри в нова, неочаквана светлина. Не смеехме да се погледнем в очите. Изхвърлени от бърлозите си, ослепяхме от безмилостното слънце на циганското лято.

И тази вечер, докато един по един изчезваме в тъмнината, чувствам нещо подобно само че вече не приличаме на буболечки, а на прилепи. Какво сме свършили цял ден? Нищо. Само сме говорили, говорили, говорили, говорили, говорили, о, боже, говорили сме...

На сутринта в заседателната зала ще влязат отряд ЛЕЛКИ със сини престилки. Таванът няма да се вижда от сивия облак дим. Лелките ще въздъхнат, ще разтворят прозорците и ще обършат с влажни кърпи дългата зелена маса. Ще изхвърлят забравените материали в кошчетата за смет, ще почистват мокета с прахосмукачки, ще изпразнят пепелниците... Няма да остане ни най-малко пепел. Освен онази в моето гърло.

